

Que ens riem dels americans i dels seus usos i costums (ni que sigui per sota el nas), però que ens afanyem a imitar-los tan bon punt en tenim l'oportunitat, s'ha convertit en un lloc comú de molta consistència. Sempre he recordat que quan jo encara era un nen amb pantalons curts i addicte a la pega dolça, un oncle meu va tastar solemnement una de les primeres *Coca-Cola* que van arribar a Barcelona. El meu parent va fer un gest de fàstic (em sembla que fins i tot hi acompanyà un *ecs!* altament expressiu) i digué amb aires de profecia:

—Això no val res i serà un fracàs. No es pot comparar amb el *Didon*.

El *Didon* era un refresc a base de suc de fruita i tenia un gran predicament entre els catalans d'aquella època. Ara ja sabem que la beguda americana es va imposar d'una manera arrasadora, ocasionant la desaparició de marques nacionals tan estimades com la *Didon*. De fa una temporada, em sembla detectar una tendència que ens ve d'ultramar: el somni de plets guanyats, amb sucoses indemnitzacions capaces de substituir els cops de sort de la rifa. Es pot al·legar una honorabilitat ferida, una moral ofesa, una salut atacada, qualsevol actuació aliena que considerem perjudicial per als nostres interessos. L'objectiu és que un bon advocat obtingui per als demandants compensacions en diners que valguin la pena.

M'ha fet pensar en aquesta qüestió un article d'en Josep Maria Fonalleras, on explica el cas d'un lloro barceloní que va morir de

el davantal de pere calders

Prodigis al cel de casa

resultes d'una extracció de sang suposadament mal feta. L'operació tenia per finalitat una anàlisi destinada a aclarir si el lloro havia encomanat una malaltia a una de les persones que el tenien a casa seva. Però a més de demostrar-se la innocència del lloro, va passar que la quantitat de sang extreta fou excessiva i l'animaló es va morir. La seva propietària es plany de la pèrdua d'un ésser estimat que li feia molta companyia i entaula un plet per a exigir una indemnització d'un milió de pessetes. Potser és de les vegades que el preu dels lloros ha aconseguit una còtització més alta.

Però no ens ha de causar una excessiva estranyesa, perquè l'interès pels animals viu una etapa d'esplendor. Als Estats Units han celebrat, amb entusiasme i afecte, el cinquantenari del conill Bugs Bunny, una estrella dels dibuixos animats. A més, alguns teòlegs ja admeten a discussió i estudi la possibilitat que els animals tinguin ànima, una idea que posaria en entredit, per sempre més, algunes festes nacionals de molta anomenada.

A la nostra ciutat s'acaba de produir un cas digne de parar-hi esment. El senyor Pere Carbó, en una carta de lector publicada a *La Vanguardia*, deia que en la nit del dia 28 de maig darrer, havia sobrevolat les Corts un ocell gegantí, d'una envergadura propera als cinc metres, i que l'havien vist diversos veïns del barri. Tots

ells mostraven perplexitat perquè la premsa no comentava una aparició tan extraordinària, però vet aquí que el dia 14 de l'actual mes de juny, a la mateixa secció del diari esmentat, un altre ciutadà —el senyor Josep García García— donava notícia d'un prodigi que supera el de les Corts: al Guinardó van veure un ocell que devia amidar uns vuit metres de punta a punta de les ales. Aproximadament com una avioneta esportiva, que ja és dir tractant-se d'un exemplar de l'espècie ocellívola. En la seva carta, el senyor Josep García García especifica que l'animal era de color negre i proferia uns crits fortíssims, que feien tremolar els vidres. Afegeix que poc abans de l'aparició de l'ocellot, van desaparèixer de les Corts uns quants gats, sense que en fossin trobats els cossos.

Si un lloro difunt es valora en un milió de pessetes, ¿quant deu valer un ocell de vuit metres d'envergadura? Viu o mort, com en els avisos de busca i captura que ens han fet familiars les pel·lícules de l'Oest. Sense comptar que si ens fos possible de domesticar-lo i convertir-lo en animal de companyia, no tindria preu. Jo comparo l'estranyesa dels testimonis esmentats, pel que fa a l'incompreensible desinterès de la premsa local. Estic segur que els nord-americans, d'un fet així, en traïrien un partit enorme, en un sentit o altre el convertirien en un negoci fabulós. Cal confessar que nosaltres, per ara, estem molt ensoptits.

Pere Calders